

گپ و گفت

ضمیمه نوجوان

شماره ۱۳۷ ■ ۲۷ بهمن ۱۴۰۱

نوجوان
جوان

امیرحسین
علی نیافرد

گفت‌وگو با ترنم کرمانیان، بازیگر نوجوانی که رویاهایش را با دست‌های کوچکش می‌سازد

کسی جسارت فیلمسازی در حوزه نوجوان را ندارد!

دلیل که بسیار پرچالش و پراز احساسات خوب بود، همبازی بودن با شهاب حسینی نیز باعث شد این نقش و فیلم را بیش از پیش دوست داشته باشم و آن را برای جواب این سوال انتخاب کنم.

چقدر مدرسه و خانواده و اطرافیان در پیشرفت تو تأثیر دارند و همراهیت می‌کنند؟

بیشترین نقش و تأثیر و حمایت را مادرم دارد، به این دلیل که همیشه من را در مسیر موفقیت و آرزوهایم همراهی می‌کند. مدرسه نیز در این امر که گاهی در کلاس‌ها غیبت می‌کنم، کمال حمایت و همکاری را دارند.

چجوری باید رویا و هدف خودمان را زنده نگه داریم؟

با تکرار آنها در ذهن و ساختن رویاهای واقعی و باور داشتن به آنها می‌توانیم رویا و هدف خود را زنده نگه داریم. این امر بسیار مهم است به این دلیل که بدون رویاهای واقعی و باور و ایمان، نمی‌توانیم به آینده و هدف‌های بزرگ خود برسیم.

تا به حال شده ترافیک کاری پیش بیاید و هیچ درخواست کاری نداشته باشید؟

بله رخ داده اما زود این مسئله رفع و حل شده. البته کارهایی بوده که آنها را قبول نکرده‌ام، گاهی نیز با ترافیک کاری برخورد می‌کردم و همراهی درس و کار بسیار سخت بود. گاهی اوقات به صورتی پیش می‌رفت که چند پیشنهاد دریافت می‌کردم اما مجبور به انتخاب یکی از آنها می‌شدم.

بهترین تجربه‌ای که در بازیگری داشته‌ای، چه فیلمی بوده و چرا؟

فیلم طلاخون به دلیل چالش‌هایی که در آن وجود داشت و خانه‌ای که آن را بازی می‌کردم، سریال کرگدن هم به این دلیل علاقه دارم و آن را انتخاب می‌کنم چرا که در آنجا نقش یک دختر کرولال را داشتم و بسیار برای من پراز چالش‌های جذاب و جدید بود.

به نظر شما چرا فیلم درباره نوجوان‌ها کم ساخته می‌شود؟ دلت می‌خواهد درباره چه موضوعاتی برای نوجوان‌ها فیلم ساخته شود؟

فکر می‌کنم به این دلیل که سازندگان جسارت ورود به این عرصه و ساخت فیلم و سریال برای نوجوانان را ندارند و بیشتر به سینمای گیشه‌ای می‌پردازند. دلم می‌خواهد درباره نوجوان‌ها و مشکلات آنها و دردسرهای آنها در فضای مجازی و حضور آنها در فضای مدرسه و اجتماع و خانواده فیلم تهیه شود.

دغدغه اصلی من ساختن آینده‌ای زیبا و پراز هیجان و البته آرامش است. دوست دارم که همه نوجوان‌ها به آرزو و علاقه خود برسند و رویاهای بزرگ خود را در این دنیا زندگی کنند

نماینده هم‌سن و سالان خودت باشی، دوست داری چه به آنها بگویی؟

دغدغه اصلی من ساختن آینده‌ای زیبا و پراز هیجان و البته آرامش است. دوست دارم که همه نوجوان‌ها به آرزو و علاقه خود برسند و رویاهای بزرگ خود را در این دنیا زندگی کنند. به این دلیل که حق همه نوجوان‌ها این است که به آرزوهای خود برسند چرا که برای آن بسیار سخت تلاش می‌کنند.

دلت می‌خواهد تو را در آینده یا حال به چه عناوینی بشناسند؟

در یک کلام اگر بخواهم خلاصه کنم، آن را در کلمه هنرمند تعریف می‌کنم. به این دلیل که عاشق حوزه کارگردانی هستم و دلم می‌خواهد آن را تجربه کرده و در سطح بین‌المللی برای کار و خودم فعالیت کنم، اما در نظر دارم که در تحصیلات نیز به وکالت برسم و من را خانم وکیل صدا کنند.

ترجیح می‌دهی چند سال یکبار یک نقشی را که دوست داری بازی کنی یا هر سال نقشی را که دوست نداری بازی کنی؟

قطعاً نقشی را که دوست دارم انتخاب می‌کنم اما اگر قرار باشد بین این موارد بسیار طول بکشد و تاخیر رخ دهد، قطعاً در بازیگری بقیه تو را فراموش می‌کنند.

در نقش‌های خودمان در زندگی بهتر است چطور باشیم؟

به نظرم در زندگی شخصی باید بهترین ورژن و سبک خودمان را داشته باشیم تا بتوانیم به بقیه نیز کمک کنیم و دست آنها را بگیریم. این کار باعث می‌شود حال دلمان خوب شود اما باید توجه کنیم که گاهی در این مسیر زندگی خود اشتباه می‌کنیم و اشتباه کردن، بخشی از زندگی ما آدم‌ها است.

دشوارترین نقشی که تاکنون بازی کرده‌ای چه بوده؟ نقش حنا در فیلم طلاخون را انتخاب می‌کنم به این

شاید متوجه این موضوع نشویم اما هر روز صبح که از خواب بیدار می‌شویم، هریک از ما وارد نقش‌های خود می‌شویم و به ترتیب لباس‌های مان، نقش خود را برای هر روزمان انتخاب و آن را بازی می‌کنیم. زندگی مانند فیلم و ما نیز بازیگران آن هستیم. گاهی همه چیز از پیش تعیین شده و گاهی خودمان تعیین‌کننده رخدادهای مهم زندگی خود و دیگران هستیم. ترنم کرمانیان، یک دهه هشتادی و تازه نوجوان است که با دست‌های کوچکش رویاهای زندگی‌اش را می‌سازد و تجربه‌های زیادی در عرصه بازیگری در همین سن کم دارد. پای گفت‌وگو با این نوجوان نشسته ایم تا از خود و این حرفه صحبت کند.

چه چیزی باعث شد که بین صدها هنر و صد کار بزرگ در دنیا به سمت بازیگری بروید؟

ابتدا به این مورد می‌توانم اشاره کنم که خانواده‌ام بسیار من را در امر ورود به دنیای هنر تشویق کردند. پدر و مادرم نقش مهمی در ورود من به عرصه بازیگری داشتند.

در نکته دوم به این دلیل بازیگری را انتخاب کردم به این دلیل که به نظرم بازیگری یک هنر زنده است و هر سکانس آن دنیای متفاوتی دارد. بازیگری موقعیت‌های مختلفی به خود آدم هدیه می‌کند که شاید نتواند آنها را در زندگی خود تجربه کند.

آیا تا به حال به شما نگفتند که بازیگری برای ورود تو خیلی

زود است؟ چه چالش‌هایی را در ورود به بازیگری سپری کردید؟ خیلی‌ها به این نکته اشاره داشتند و به من می‌گفتند که برای من بسیار زود و اکنون زمان بچگی و کودکی من است. اما من به نحو احسن تمام به کار خود و درس‌هایم می‌رسم. جدا از این موارد حتی من سعی می‌کنم مانند کار بازیگری، نقاشی و موسیقی را دنبال کنم و آنها را نیز به بهترین شکل ممکن انجام بدهم تا کسی نتواند از من ایراد بگیرد.

برای بازیگری مهارت مهم است یا استعداد؟

استعداد قطعاً ذاتی است و هرفردی می‌تواند ذاتاً بازیگری و روحیه هنری را در خود داشته باشد، اما این مسئله و نکته نمی‌تواند دلیل خوبی باشد برای این که فرد مورد نظر به دنبال کسب مهارت بیشتر نرود. این موضوع با کسب مهارت‌های بیشتر قابل انجام است و قطعاً کسی به موفقیت می‌رسد که به دنبال مهارت نیز باشد.

به عنوان یک نوجوان چه دغدغه‌ای دارید و اگر قرار باشد